

Arrest

nr. 159 214 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische en Servische nationaliteit te zijn, op 12 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. KEULEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, geboren in Sarajevo (Bosnië en Herzegovina). Volgens uw verklaringen beschikt u over de Bosnische en de Servische nationaliteit. In het begin van oorlog in Bosnië zijn uw vader samen met een broer en twee zussen naar Duitsland getrokken. U bleef achter met uw zus K. (...), een oom en uw getrouwde zus A. (...) met haar echtgenoot en kinderen. Jullie

moesten stelen om te overleven. U belandde in het ziekenhuis en eenmaal uit het ziekenhuis waren al uw familieleden vertrokken. U overleefde in uw ouderlijk huis. Uiteindelijk is een oom u samen met zijn vrouw en kinderen komen ophalen en heeft hij jullie naar Duitsland gebracht. Gedurende de oorlog hebt u traumatische ervaringen meegemaakt. In Duitsland leerde u uw huidige echtgenoot B. S. (...) (O.V. 5.984.815) kennen. In 1994 verhuisden u en uw echtgenoot naar Zwitserland. Uw echtgenoot werd in 1998 gerepatriëerd naar Kosovo. U besloot dat zelfde jaar nog om vrijwillig samen jullie dochter A. (...) terug te keren. Jullie werden naar Bosnië gestuurd. U regelde uw Bosnisch paspoort en vervoegde vervolgens uw echtgenoot in Kosovo. Jullie leefden in Kosovo Polje (Kosovo). De oom van uw echtgenoot B. B. (...) (O.V. 6.546.850) had iets te maken met Servische politiek. U weet evenwel niet duidelijk wat. Toen de bombardementen begonnen, bent u samen met uw gezin gevlucht naar Subotica (Servië). Volgens uw schoonmoeder werd uw schoonvader in 2004 vermoord. U en uw echtgenote zijn officieel gehuwd in Subotica. Uw echtgenoot verkocht goederen op de markt. Hij kreeg meermaals problemen met politieagenten die zijn goederen afnamen en zeiden dat hij moest terugkeren naar Kosovo. In de periode van de geboorte van uw zoon A. (...), hebt u uw Servisch paspoort verkregen. Vervolgens hebt u samen met uw gezin Servië verlaten en u vroeg op 16 oktober 2006 voor het eerst asiel aan in België. Op 22 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep en op 16 april 2007 besloot de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Op 30 april 2009 vroeg u voor de tweede maal asiel aan. Op 8 oktober 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 januari 2010. Op 11 juni 2015 vroegen u en uw gezin voor de derde maal asiel aan. Uit vrees voor Albanezen die jullie haten omwille van het verleden van een oom van uw echtgenoot, B. (...) genaamd, kunnen jullie niet naar Kosovo terugkeren. U kan evenmin naar Servië terugkeren omdat jullie er als Roma geen rechten hebben. Roma hebben geen recht om te werken. U beschikt over uw origineel Bosnisch paspoort afgegeven te Sarajevo en geldig van 23 maart 1998 tot 23 maart 2000.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot B. S. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u en uw echtgenote beschikken over het Servisch staatsburgerschap en dat jullie voor jullie vertrek naar België 6 jaar lang in Servië hebben gewoond (CGVS, p. 2-5 en CGVS partner, p. 2-3 en p. 6). U en uw echtgenote zijn in Servië als inwoner officieel ingeschreven op een adres in Subotica en voor uw vertrek naar België hebben jullie Servische paspoorten verkregen (CGVS, p. 2-3 en p. 6; DVZ verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 10 en CGVS partner, p. 6). U verklaarde dat u in Servië geen rustig leven kon leiden en er niet kon werken. U werd meermaals lastig gevallen door enkele politieagenten omdat u nog geen adres had in Servië. Ze zeiden dat u, een Albanese zigeuner, moest terugkeren naar Kosovo. U werd geslagen door de politie. Ze namen uw goederen mee of aanvaardden smeergeld. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw problemen met politieagenten werden veroorzaakt door het feit dat u zich niet had ingeschreven op een adres in Servië en omdat u geen vergunning had om goederen te verkopen. Uiteindelijk hebt u zich ingeschreven op uw adres in Servië en hebt u uw Servische paspoorten verkregen. In de periode na uw adreswijziging hebt u geen problemen meer gekend met politieagenten (CGVS, p. 6-7). Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor het feit dat u werd geslagen en uitgescholden door agenten onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat het meestal dezelfde twee politieagenten waren die u lastig vielen (CGVS, p. 7). Het feit dat enkele individuele agenten zich onbehoorlijk gedroegen, betekent echter niet dat het geheel van Servische autoriteiten onwillig zou zijn om u hulp of bescherming te bieden. Bovendien hebt u nooit klacht ingediend tegen het wangedrag van de politieagenten (CGVS, p. 8). Het doel van een klacht is echter net het voorkomen of oplossen van problemen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd

door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw bewering dat u als Roma in Servië geen rechten hebt (CGVS, p. 10), dient te worden gewezen op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft uw desertie in 1991 opgemerkt worden dat u verklaarde met uitzondering van twee gesprekken (1 in Kosovo en 1 in Servië) geen verdere concrete problemen gekend te hebben naar aanleiding van uw desertie (CGVS, p.13). Uit niets blijkt ook dat dit een deel van uw huidige vrees uitmaakt. Tot slot kan ook gewezen worden op het feit dat Servië sinds 2001 diverse amnestiewetten ten behoeve van dienstweigeraars en deserteurs heeft uitgevaardigd.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Servië een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming te riskeren.

Aangaande uw bewering problemen te kennen bij een terugkeer naar Kosovo (CGVS, p. 4 en p. 11-12), dient te worden gewezen op bovenstaande conclusie waaruit blijkt dat u, als Servisch staatsburger, een veilig vestigingsalternatief hebt in Servië.

Wat betreft het feit dat u niemand meer heeft, dat uw hele familie in België woont en uw kinderen de taal in Servië en Kosovo niet beheersen (CGVS, p. 10 en p. 14), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven op zich geenszins ressorteren onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Ze bevestigen louter en alleen de identiteitsgegevens van u en uw kinderen, dewelke niet worden betwist. De medische problemen van u en uw familieleden gestaafd aan de hand van medische attesten worden evenmin in deze beslissing in vraag gesteld. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Het busticket kan evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. De documenten betreffende de scholing van uw kinderen en het artikel over uw verblijfssituatie in België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag."

Voor wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Bosnië (CGVS, p. 7-8), dient te worden opgemerkt dat uit bovenstaande conclusies blijkt dat er voor u, als Servisch staatsburger, een veilig vestigingsalternatief in Servië bestaat.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. Ze bevestigen louter uw identiteitsgegevens en Bosnisch staatsburgerschap, dewelke hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, B. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 178 616. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 augustus 2015.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 159 213 van 22 december 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan B. S.. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent u een Roma geboren in Pristina (Kosovo). Volgens uw verklaringen en uw documenten beschikt u over de Kosovaarse en de Servische nationaliteit. In 1991 deed u in Belgrado uw legerdienst. Na een maand deserteerde u toen bleek dat soldaten moesten vechten in de oorlog. U ging terug naar Kosovo Polje (Kosovo) waar u voordien steeds had gewoond. Vervolgens vluchtte u naar Duitsland. In Duitsland leerde u uw huidige echtgenote B. B. (...) (O.V. 5.984.815) kennen. In 1994 verhuisden u en uw echtgenote naar Zwitserland. Omdat jullie toen nog niet gehuwd waren, werd in 1998 enkel u gerepatriëerd naar Kosovo. Uw echtgenote besloot om vrijwillig samen jullie dochter A. (...) Zwitserland te verlaten. Aangezien ze de Bosnische nationaliteit bezit, werd ze datzelfde jaar teruggestuurd naar Bosnië. Vervolgens vervoegde ze u in Kosovo. Jullie leefden in Kosovo Polje (Kosovo). Uw oom B. B. (...) (O.V. 6.546.850) was voorzitter van de Roma's van de partij van Slobodan Milosevic. Hij was verantwoordelijk om de humanitaire hulp gekregen van de partij van Milosevic onder de Roma te verdelen. Persoonlijk hebt u nooit problemen gekend in Kosovo. Na uw terugkeer uit Zwitserland moest u eenmaal gaan uitleggen waarom u was gevlucht uit het leger. U hebt hiervoor nadien geen problemen meer gekend. Toen de bombardementen begonnen in 1999, bent u samen met uw gezin gevlucht naar

Subotica (Servië). Uw ouders bleven in Kosovo. U diende nogmaals in Subotica te gaan uitleggen waarom u uit het leger vluchtte. U deed alsof u ziek was en ze lieten u gaan. U kende nadien geen problemen meer ten gevolge van uw desertie. Volgens uw moeder werd uw vader in 2004 in Kosovo vermoord. U en uw echtgenote zijn officieel gehuwd in Subotica. U verkocht goederen op de markt. U kreeg meermaals problemen met de politie omdat u een Kosovaarse identiteitskaart had en niet ingeschreven was in Servië. Ze lieten u niet met rust omdat u geen permanente verblijfplaats had in Servië. Ze zagen dat u uit Kosovo afkomstig was, scholden u uit en zeiden u diende terug te keren naar Kosovo. U had ook geen vergunning om goederen te verkopen. Soms werd u geslagen, werden uw spullen afgenomen of betaalde u smeergeld zodat ze u met rust lieten. Meestal waren het dezelfde twee politieagenten met wie u problemen ondervond. Toen u in Servië woonde, bent u twee keer teruggekeerd naar Kosovo om te zien of u kon terugkeren naar uw huis. Twee Albanezen uit de buurt zeiden dat er geen plaats was voor jullie en dat u moest terugkeren naar Servië. De tweede keer dat u terugkeerde, werd u met een wagen van UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) naar uw buurt gebracht en mocht u niet uitstappen. Zes maanden voor uw vertrek uit Servië naar België in 2006 liet u zich officieel als inwoner registreren in Subotica. Vervolgens hebt u voor u en uw gezin Servische paspoorten aangevraagd. U hebt Servië verlaten en u vroeg op 16 oktober 2006 voor het eerst asiel aan in België. Tijdens uw eerste asielaanvraag verzweeg u uw verblijf in Servië sinds 1999 en stelde u rechtstreeks van Kosovo naar België gereisd te zijn. Op 22 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw beweerd verblijf in Kosovo voor uw komst naar België. U ging in beroep en op 16 april 2007 besloot de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Op 30 april 2009 vroeg u voor de tweede maal asiel aan waarbij u uw verklaringen afgelegd bij uw eerste asielaanvraag bevestigde. Op 8 oktober 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 januari 2010. Op 11 juni 2015 vroegen u en uw gezin, zonder België verlaten te hebben na uw tweede asielaanvraag, voor de derde maal asiel aan. U kan niet naar Kosovo terugkeren uit vrees voor de Albanezen en omdat u er niemand meer hebt. De Albanezen denken dat uw oom B. (...) heeft gespioneerd voor de Serviërs en u hebt schrik ten gevolge van uw oom zijn verleden te worden gevisieerd in Kosovo. U denkt dat uw vader hierom werd vermoord. U kan niet naar Servië terugkeren omdat Roma er geen rechten hebben. Ook het feit dat uw kinderen de taal niet beheersen verhindert een terugkeer naar Kosovo en Servië.

U beschikt over uw origineel Joegoslavisch paspoort geldig van 30 juni 1998 tot 30 december 1998; een kopie van een Servische identiteitskaart afgegeven op 16 april 1998; een kopie van uw geboorteakte afgegeven op 19 december 2008 te Pristina (Kosovo); de originele geboorteaktes van uw kinderen A. (...) geboren op 10 september 2003 te Subotica (Servië), Al. (...) geboren op 29 januari 1999 in Pristina (Kosovo), B. (...) geboren op 20 augustus 2001 te Subotica (Servië), Alm. (...) geboren op 20 mei 2006 te Subotica (Servië), F. (...) geboren op 28 juli 2010 in Verviers (België); een originele huwelijksakte afgegeven op 24 augustus 2006 te Subotica; verschillende Belgische medische attesten van u, uw echtgenote en uw zoon Al. (...); verscheidene documenten betreffende de scholing van uw kinderen in België; een busticket d.d. 31 augustus 2006 van Gracanica (Kosovo) naar Belgrado (Servië); en een artikel over uw verblijfssituatie in België verschenen in de regionale krant op 24 juni 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u en uw echtgenote beschikken over het Servisch staatsburgerschap en dat jullie voor jullie vertrek naar België 6 jaar lang in Servië hebben gewoond (CGVS, p. 2-5 en CGVS partner, p. 2-3 en p. 6). U en uw echtgenote zijn in Servië als inwoner officieel ingeschreven op een adres in Subotica en voor uw vertrek naar België hebben jullie Servische paspoorten verkregen (CGVS, p. 2-3 en p. 6; DVZ verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 10 en CGVS partner, p. 6). U verklaarde dat u in Servië geen rustig leven kon leiden en er niet kon werken. U werd meermaals lastig gevallen door enkele politieagenten omdat u nog geen adres had in Servië. Ze zeiden dat u, een Albanese zigeuner, moest terugkeren naar Kosovo. U werd geslagen door de politie. Ze namen uw goederen mee of aanvaardden smeergeld. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw problemen met politieagenten werden veroorzaakt door het feit dat u zich niet had ingeschreven op een adres in Servië en omdat u geen vergunning had om goederen te verkopen. Uiteindelijk hebt u zich ingeschreven op uw adres in Servië en hebt u uw Servische paspoorten verkregen. In de periode na uw adreswijziging hebt u geen problemen meer gekend met politieagenten (CGVS, p. 6-7). Hoe dan ook hebt u niet

aannemelijk gemaakt dat u voor het feit dat u werd geslagen en uitgescholden door agenten onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat het meestal dezelfde twee politieagenten waren die u lastig vielen (CGVS, p. 7). Het feit dat enkele individuele agenten zich onbehoorlijk gedroegen, betekent echter niet dat het geheel van Servische autoriteiten onwillig zou zijn om u hulp of bescherming te bieden. Bovendien hebt u nooit klacht ingediend tegen het wangedrag van de politieagenten (CGVS, p. 8). Het doel van een klacht is echter net het voorkomen of oplossen van problemen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten – dat niet zonder meer wordt gedoogd – aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw bewering dat u als Roma in Servië geen rechten hebt (CGVS, p. 10), dient te worden gewezen op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen

van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan voor wat betreft uw desertie in 1991 opgemerkt worden dat u verklaarde met uitzondering van twee gesprekken (1 in Kosovo en 1 in Servië) geen verdere concrete problemen gekend te hebben naar aanleiding van uw desertie (CGVS, p.13). Uit niets blijkt ook dat dit een deel van uw huidige vrees uitmaakt. Tot slot kan ook gewezen worden op het feit dat Servië sinds 2001 diverse amnestiewetten ten behoeve van dienstweigeraars en deserteurs heeft uitgevaardigd.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Servië een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van subsidiaire bescherming te riskeren.

Aangaande uw bewering problemen te kennen bij een terugkeer naar Kosovo (CGVS, p. 4 en p. 11-12), dient te worden gewezen op bovenstaande conclusie waaruit blijkt dat u, als Servisch staatsburger, een veilig vestigingsalternatief hebt in Servië.

Wat betreft het feit dat u niemand meer heeft, dat uw hele familie in België woont en uw kinderen de taal in Servië en Kosovo niet beheersen (CGVS, p. 10 en p. 14), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven op zich geenszins ressorteren onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Ze bevestigen louter en alleen de identiteitsgegevens van u en uw kinderen, dewelke niet worden betwist. De medische problemen van u en uw familieleden gestaaft aan de hand van medische attesten worden evenmin in deze beslissing in vraag gesteld. Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming. Het busticket kan evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. De documenten betreffende de scholing van uw kinderen en het artikel over uw verblijfssituatie in België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer louter te poneren dat de situatie van de Roma in Servië nog steeds niet verbeterd is, dat zij er nog steeds gediscrimineerd worden, dat zij bij de politie geen klacht kan indienen omdat zij weet dat haar klacht niet behoorlijk zal worden behandeld en dat de

Roma niet worden beschermd door de Servische autoriteiten en deze geen effectieve bescherming bieden.

2.2.2.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van verwerende partij, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Verzoekende partij brengt ook geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich voor haar uitgebreide motivering steunt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11) niet correct zou zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Tot slot wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is een absolute bescherming te verzekeren.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Romani en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.5. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij niet overging tot een evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 juni 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en

aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Romani en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT